

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

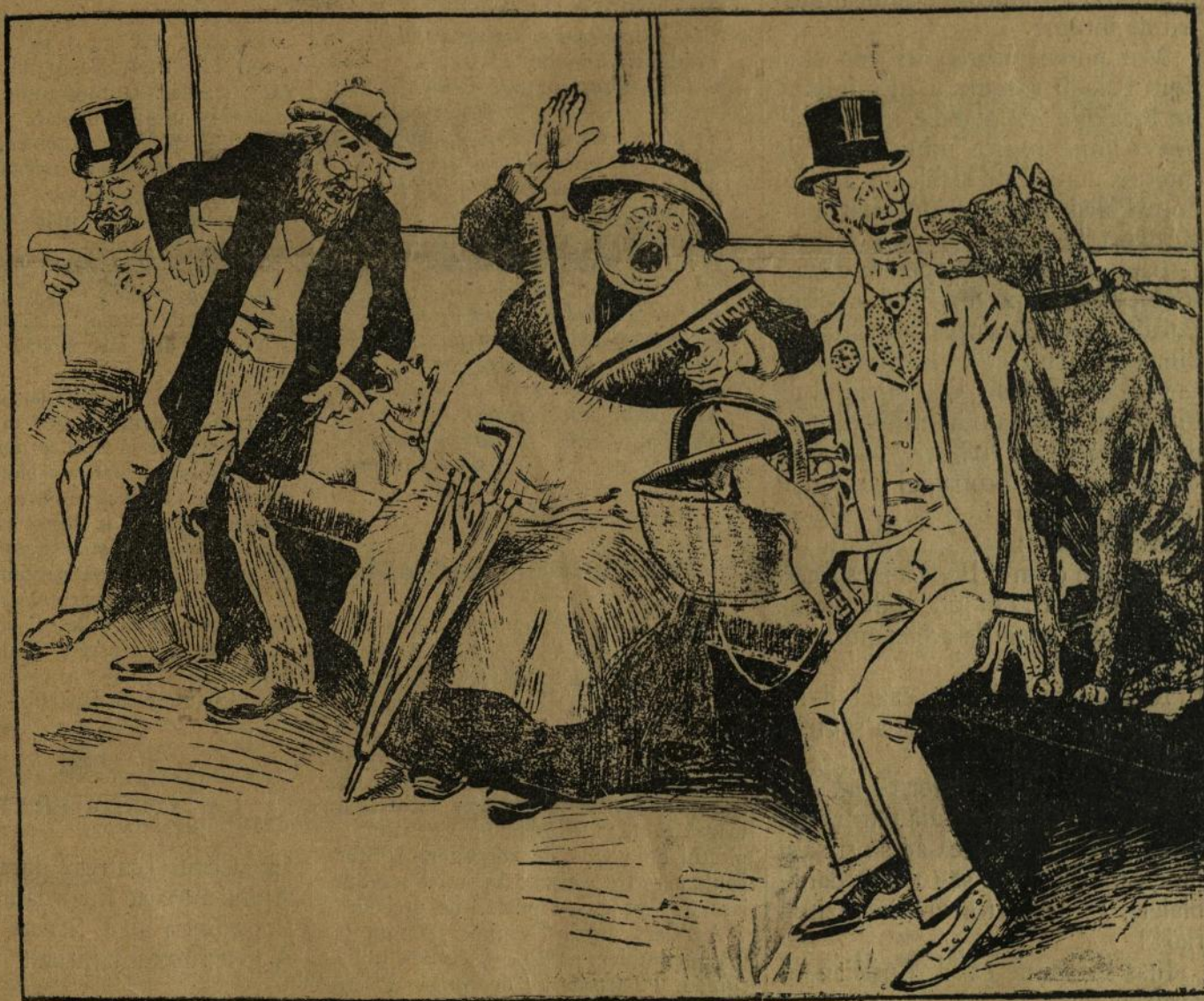
DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

DIN NEPLĂCERILE TRENULUI DE PLĂCERE

O scenă prinsă de desenator într'un vagon pe linia București-Predeal, scenă menită să consoleze pe muritorii
cari au rămas în orașe să se prăjească de căldură.

REMANIEREA MINISTERIALA

D. Sturdza este un om fără inimă. Cu prilejul remanierii ministeriale, a comis două barbarii.

Prima: bătând pe dom Paladu în minister, pe vremurile astea de zăduf. O să se topească osinza de pe bietul finanț.

Se zice despre un funcționar când e dat afară că și ia papucii. La dom Paladu e vice-versa. Dumnealui când intră 'n funcție își ia papucii, — îi ia d'acasă și-i duce în cabinetul ministerial, unde-i place să se facă comod, descălțându-se de ghete. I-așa de comod dom Paladu, în cit o persoană care-a fost în audiență la d-sa, ne-a asigurat — ținându-se cu mâinile de nas — că e o adevărată «comoditate» în biuroul noului ministru de interne.

Mai putem adăoga că, de când dom Paladu a reintrat în minister, un bragiu s'a stabilit în permanență lângă poarta ministerului de interne, cunoscând slăbiciunea (?) lui dom Paladu pentru șampănică bulgărească pe timp de vară.

Papucii și braga să sperăm că vor mai îndulci puțin martiriul lui dom Paladu, smuls fără milă de d. Sturdza din mijlocul plăcerilor Karlisbadului.

Cu dom Paladu la ministerul de interne vom avea o administrație ideală. În adevăr, perfecții vor deveni «perfecti»... în limbajul elegant al lui dom Paladu.

Par'că'l aud:

— Bine dom'le Perfect iar s'a certată ai noștri din județu dimitale. De ce nu-i aduci la acelaș numitor dom'le?

În ceea-ce privește cazul d-lui Aurelian, d. Sturdza iarăși a săvârșit o adevărată barbarie.

Să menții în minister pe un biet părinte de familie căruia i-ar fi convenit mai bine să stea acasă și să și puie cataplasme ca să-i treacă dambalele, e curată tortură inchișitorială!

Însă se spune că d. Aurelian, al cărui intelect nu se află tocmai în vigoarea tinereții, va fi dăscălit de secretarul său general, sau mai bine zis general, căci d. Băicoianu îi e ginere. Cu alte cuvinte, d. Băicoianu nedînd pace nici-un minut d-lui Aurelian ca să lucreze după capul său,

va deveni soacra socrului său. E un grad de rudenie necunoscut pînă azi.

În fine, pentru că remanierii s'a făcut vara, nițică verdeață se impunea: și ast-fel d. Eugen Stătescu a luat portofoliul justiției.

Altă nota caracteristică a remanierii este mazilirea d-lui Missir, căruia îi cîntăm un jalnic missirere.

Se zice că d. Missir, ca să se răzbune, se va pune, alături de nea Iancu Brătescu, în fruntea missirilor.

Tarascon.

AMANȚI...

B. 10.

Sărman amant! Intr'o minută
Ți-ai prăbușit tot idealul...
Dar peste viața ta tăcută
Cine-a îndrăznit s'asmuțe valul
Peirei fără îndurare?...
O! mi-e rușine: eă! Ertare...

Te plîng! Căci eă am fost mișelul
Ce 'ntr'un avînt de simț smintit
Mi-am îndreptat simțirea, țelul,
Ca un nemernic ipocrit,
Spre-amanta-ți neîncrățătoare...
O! mi-e rușine, da! Ertare.

Daș ce să fac! așa mi-e firea
Și 'n tot-d'auna așa am fost:
Cînd am avut... nenorocirea
Să dau peste-un amant... mai prost,
M'a ispitit adînc păcatul
Să-i fur cu drag... nu punga — patul!...

Const. C. Brăescu

TEATRU DE VARIETĂȚI

Nu știu din ce punct de vedere convețuitoarele mele or fi privind lumea și cum or fi înțelegînd viața. După mine pămîntul e o scenă enormă, viața e acțiunea pusă 'n scenă, iar oamenii sînt parte actori, parte spectatori. Ansamblul lor formează un teatru de varietăți. Chiar Schopenhauer e de părerea mea. Fără teamă că Max Nordaū ne va arunca epitetul en vogue de «degenerat», Schopenhauer o dovedește în mod teoretic, iar eă — pe cit se poate — de practic.

Așa dar... intr'o Duminică, dimineața, mă preumblam pe calea Victoriei, în București. Pe trotuarul de lingă Palatul Regal se strînsese lume multă. Se făcea schimbarea gardei și, cum această schimbare se făcea cu muzica militară, atrage la ea o mulțime de cască-gură, cioflingari, papugii, etc. Mă apropiai și eă, nu în calitate de papugiū ori cioflingar, ci ca să fac puțină... psihologie a masei. Schimbarea gardei urma cu solemnitate,

Numai un țigănuș tăia tăcerea, strigînd din cînd în cînd «cinci parale Iniversu policticosu și reteralu». Se aude sunetul unor pînteni. Toate privirile se întorc într'acolo. Se apropria un ofițer de cavalerie, care cu un gest sigur svirli monoclul la ochiū, privi cite-va clipe mulțimea, apoi îi dete drumul să-i cadă în palmă (monocul, nu mulțimea).

— Haoleo, boiarule, ți-a eșit un ochiū! strigă țigănușul și fugi.

Asta m'a dispus și plecai înainte.

În dreptul stradei Verde:

— Pac... pac... pac... pac...

Ce să fie? 'Mi-îndrept pașii pe strada Verde. La No. 18 un tînăr a tras patru focuri de revolver în fratele său mai mare, rîindu-i mina stîngă.

Două studeuți în drept discută:

— Mă, asta-i tentativă de omor prin imprudentă.

— Fugi monșer! Asta-i crimă isbuțită, dar nesăvîrșită.

Cu toată gravitatea faptei, nu mă putui abține de a nu ride, și plecai înainte.

La șosē, trec pe o alee laterală.

«O idilă!...», zic în mine. Intr'adevăr, o idilă: la umbra unui corn, adică la umbra unui pom care face coarne, ședeau în picioare el și ea, ținîndu-se de mîlloc. În deget aveau verighetă; așa dar erau logodiți.

Frumoasa față întinde mina, rupe o crînguliță cu fructe:

— Gogule dragă, primești două coarne?

— Două coarne? — Vai de mine, Eugenițo, ... de acuma?... rîspunse tînărul.

Trec pe altă alee și dau în aleea bicicliștilor.

Trei tineri sclivisiți și parfumați (de sigur fii de generali ori nepoți de miniștri) ședeau în loc privind spre Podul Mogoșoaiei. Venea o biciclistă. Acum e aproape. E încîntătoare, e sublimă, rîspunde grațios la ori-ce bezea, pedalează agale și artistic. Unul din cei trei tineri i se adresează zîmbînd:

— Ah, domnișoară, aș vrea să fii șaua bicicletei dimitale!

— Pfu!.. nu prea ți-ai ales loc bun... domnule.

... Și așa mai departe.

Const. I. Dinescu.

LA „CORDA FRATRES“

La «Corda Fratres» daravera
Ajuns-a foarte încordată:
Președinția lui I. Scurtu
A fost ritos inlăturată.

Deși afacerea cu Scurtu
Se cam lungeste de-astă-vară,
S'a procedat, cu toate-acestea,
Cu Scurtu, scurt din cale-afară!...

C. Brăescu

BABA

Legănat de un vals de versuri
Adormit-am pe o bancă —
«Hai, la baba să-ți ghicească!»
Mă trezește o țigancă.

Tinără, copilă-i «baba»
Și-i frumoasă, arz-o focu!
În priviri îi joacă flăcări
Și în mină ține ghiocu.

În auzi, să-și zică babă
Toană-i vine unei fete!
— Și te miri d'atita lucru?
Ești copil de tot poete!

Colo 'n marele orașe
Unde-s case numa'n piatră
Vorbe anapoda găsi-vei
Mai dihai de cât la sațră!

«Poezii» numite-s colo
Versurile de tarabă,
Toți zidarii își zic «sculptori»
Fată-și zice ori-ce babă!

...Am să spun o vorbă mare,
— Că sunt mic să nu vă pese:
Dintr'un cap mărunț, gigante,
Nerozii ținesc adese: —

«De cât «fete» de prin țiguri
«Unde-s case numa'n piatră
«Bū a-și vrea să am mai bine
«Vre-o «babă» de la sațră!»

B. Lăzăreanu.

ARTIȘTII

Te uiți la catu al de sus, și 'ți scri-
tești ceafa, pînă să zărești pe țiganul de
pe schelă. Cum ai lăsat de lucru, toți s'au
dus să imbuce, numa' el a mai rămas sus
și drege ceva: pune coardă la o vioară.
Dar nici apucă bine să o dreagă și trebuie
să o lase căci țiganușul de lingă el o
zmulge pripit și fuge cu ea pînă jos, s'a-
sează lingă un morman de nisip, lingă
alți doi țiganuși, răsufă greu, și trage iute
cu arcușul.

Sînt trei inși cu totul. Frați tot unul
și unul, căci nici unul nu seamănă cu
cel-l'alt. Cel mare, — de o cam-dată, stă-
pinul vioarei — ca de vre-o șase ani, e
îmbrăcat într'un frac a carui talie îi trece
de genunchi, pe cînd restul atîrnă, se tir-
sește pe jos ca o trenă de mireasă. Ele-
ganta haină a scutit pe acest cavalier de
restul de îmbrăcăminte, așa că fracul îi
vine direct pe piele, și ține loc și de că-
mașe și de vestă și de tot, chiar și de
ghete. Ca să fie în lege elegant de tot,
fracul este deschis în față pe toată linia,
și are minicele răsfrînte pînă la coate.

Părul lung și încrîlșat, ochii negri,
vioi, și un nas cu luminări, completează
arătarea artistului acesta, care, strîmbînd
din gură și din obraz caută să smulgă o
arie vioarei hodorigite.

Mezinul este ca de 5 ani și e ceva

mai îngrijit: e îmbrăcat pe piele cu o
vestă, care ajunge la genunchi, vesta e
încheiată la două nasturi; pe lingă acea-
sta, picioarele d-sale sînt virite în niște
ghete largi făcute anume ca să intre de
o dată toată familia în ele. Ghetele vin
acestui artist ceva mai jos de genunchi,
și au urechile rupte scoase afară, ciulite,
par'c'ar asculta și ele la cîntec. Dar ghe-
tele mai cască fie-care cite o gură enormă
în față, par'c'ar rinji la micul lăutar, iar
prin rupturile astea se văd degetele me-
zinului mișcîndu-se nerăbdătoare, pe cînd
stăpinul lor, cu sprincenele ridicate, cu
gura deschisă de încordarea atenției, in-
tinde miinile să apuce și el vioara

Cel mai mic să tot fie de trei anișori:
dar în schimb ce filosof, ce maturitate,
ce eleganță!

Voinicul stă pe grămada de nisip foarte
ocupat; d-sa este îmbrăcat cu un joben
care deși e pe ceafă, îi vine pînă la nas.
În piciorul drept d-sa are un ciorap, dar
din cauza curei lui Kneip, ciorapul n'are
talpă, și nici călcii nu obicinuește. Res-
tul costumului este poate cel mai impes-
trițat costum a lui Adam ce s'a văzut
vre-o dată: Pe solduri dungii de var; pe
pulpe ceva noroi, pe piept ceva nisip și
grăsime, iar la git o cravată soiasă, ve-
che, ruptă, da' o înfățișare extrem de
impozantă acestui tinăr gomos.

Domnul e ocupat cu o afacere gravă;
trage dintr'un muc de țigară stîns, dar
trage așa serios, că-l trec nădăselile; în
acelaș timp ferește degetele să nu și le
frigă de scrumul rece.

Totuși, deși ocupat cu țigara, ascultă
și el la cîntecul celui mare.

De o dată, mezinul se întinde să a-
puce vioara, cel mare ferește repede 'n
lătură dar văzînd că i s'a smuls vioara
strigă, cit il ia gura:

— «Tata moo!»

Mezinul fuge cu vioara și — pe cînd
cel mare se tăvălește cu fracul pe jos,
plingînd — răpitorul instrumentului trage
cu arcușul din toată inima peste coarde.

S'aude glasul țiganului de sus:

— «Da-i dibla moo!»

Cel mare se scoală din nisip și fiind
că se știe susținut de tatăl-său, înaintează
spre vioară. Mezinul termină aria și apoi
întinde scripca zicînd:

— «Uite hașa; văzuși moo?»

Cel mare o ia, își trece întîi cu mi-
nica peste nas, — mai mult de formă, —
apoi, trage cu arcușul pe coarde.

Dar celă-l'alt, mezinul, începe să se svir-
colească în ghetele lui mari par'că ar fi
apucat din iele: de o dată strigă in-
dignat:

— «Hapăi, nu-i hașa moo: Nu hașa!»

Profesorul vioarei ridică un picior și l'
întinde, ca să-și țină fratele la distanță.
E o luptă scurtă la care cel d'al treilea
— cu mucul în gură, ridicîndu-și jobenul
c'un deget că să poată vedea, — privește
foarte interesat.

Mezinul are o inspirație: părăsește lupta
încăpșată și recurge la diplomație, s'apleacă,
ia o mină de nisip și o asvirie în ochii

vioristului. Stăpinul vioarei a văzut miș-
carea, a ghicit gîndul și închizînd ochii,
a cascat gura strigînd:

— «Tată moo!»

Dar pumnul de nisip îi-a umplut gura,
obrazul și un ochi. Fără să mai parla-
menteze, cel mare scuipe, pune vioara
jos, se repede la mezin, îl înhață de păr,
ș'amîndoi se rostogolesc în nisip zvircol-
lîndu-se ca două șopirle.

Tămbălău: sînt țipete ca de purcei jun-
ghiați. Și pe cînd bătrînul țigan aleargă
de sus să restabilească «statu quo ante
bellum» Prislea leapădă țigara, pune mina
pe scripcă, fuge cu ea, s'asează în partea
cea-l'altă a grămezei de nisip și începe
să o scriție din toată inima strîmbînd
obrazul, scoțînd limba din gură de un
cot. Cum vede pe țiganul cel bătrîn so-
sînd, dă capu pe ceafă și arătînd vioara,
fericit că a pus și el mina pe ea, îi strigă,
cu glasul lui pițigaiat, de sub joben:

— «Di ghioara taticule...»

Vasile Pop.

EPIGRAMĂ

În Occident, în ori-ce parte,
Mai toate școalele-s private;
Dar, nici noi nu suntem departe:
Privați sînt școalele, mai toate.

Cridim

VICTIMELE CĂLDUREI

Deși nu plouă, ciupercile tot răsar. Una
din cele mai proaspete eșite la iveală este
o gazetuță intitulată «Vremea Nouă».

Apărută pe călduri tropicale, iată ce
năzdrăvănie scrie această foaie de spanac:

«Mai departe, iată cum se hasardează ziarul
Patriotul a personifica în calitățile filosofice in-
contestabile, manierate printr'o exemplară buna-
cuvîință fascinatoare, ale d-lui Carp».

Apoi, în alt articol, iată cum se hazar-
dează «Vremea Nouă»:

«Azi, cînd totul se degenează desecat de viața
națională, cînd totul geme ca într'un vis dureros,
cînd «străinul» usurpa Episcopia Patriei, cînd
drepturile toate sînt ale străinului împilator și
datoriile toate ale paminteanului împilat, cînd
numele dulce de Român ajunge a nu mai în-
semna de cit sclav, nenobil, etc., cînd usurpa-
torul care d'împreună cu moșia (țara romîneasă)
ne smulge și sufletul de Român, ne corupe
pînă la cinismul a ne fi rușine cu numele națio-
nal și cu limba gîntei stramoșești și ne degradă
pînă a deveni chiar instrumentul infamiei, atunci
și durerea noastră se mărește la profanarea imo-
rală a sfîntei poezii a Romîniei din partea adu-
latorilor și corupătorilor care se condensează — ca să
zicem așa — se concentrează și se adună puțin cite
puțin în inimile noastre».

În Spania, Franța, Italia, din cauza căl-
durei mor oamenii pe drum. În Romînia
e alt-fel: cei loviți de insolație nu numai
că nu mor, dar asasinează ei lumea scriînd
la gazetă.

Coco.

QUATRENE

D-lui B. Lăzăreanu, autorul
fragmentului din „Jos Arta!”

«Jos arta!» zic și eu tot ast-fel,
Dar totuși ai făcut-o fiartă:
Căci, fulgerînd în contra artei,
Mata nu vezi că faci tot artă?

Falsificare. —

La noi se falsifică totul,
Ți se sburlește în creștet părul:
Streinii scriu la... «Patriotul»
Și mincinoșii la... «Adevărul!»

Foloasele progresului. —

Cine-ar fi crezut vre-o dată,
Șcepticilor grosolani,
C'ar veni un timp să cumperi
«Adevăr» de zece bani!

Rocamboles.

ÎN PARCUL DIN SINAIA

Pentru vre-o două luni, trotuarul drept
al Căii Victoriei se mută pe aleea din
fața lui Riegler în Parcul din Sinaia iar
Cișmigiul pe aleea cealaltă care străbate
aceleși parc.

— Iată-l învîrtind bastonul și călcînd
legănat cu capul înșipt în virful guleru-
lui ca într'o prăjină tinărul viitorului —
care a reușit la examenul de drept în
Paris, — cel d'intîi dintre toți Români —
după cum se exprimă *maman* unei ve-
cine așezată pe bancă, admirîndu-și o-
drasla. — Și singur soro — singurel — aici
de, îl mai ajutam și noi pînă să-și ia a-
furisitul ăla de bacalaureat. Iar el dă in-
formații prietenului care-l ascultă cu avi-
ditate despre viața luminată a occidentu-
lui, despre damele de la Moulin Rouge
și jocurile de la Monte Carlo.

Ca o furtună străbate parcul o cucoană
monumentală cu o pălărie enormă și care
pare că se frînge la fie-care pas din
mijlocul de vespe, și strigă către dama-
i de companie de nu se mai aude nici
muzica: Oū est Cheri? Je ne vois pas
Cheri! căci Doamna, trebuie să știți, nu-
mai franțuzește vorbește... Ah! le roumain
aussi... avec les domestiques.

Alături de mine pe bancă se instalează
o cucoană bătrînă care trage după dinsa
o jigodie slabă și urită de țiar fi silă s'o
atingi cu mina, dar onorabilei matroane nu
numai că nu e scîrbă dar îi e dragă ca
ochii din cap și grozav îi place să-i lingă
mina; ar lăsa ea să-i lingă și obrazul dar
s'ar lua sulimanul. Cîinele se'nvirtește, se
sucește, pînă ce odată se strecoară binișor
lingă piciorul unui domn și-i udă panta-
lonul nou de dril alb.

Indignat, cetățeanul îl azvirli cu un pi-
cior tocmai în mijlocul aleii. D'abia la
schelălăelile cîinelui se trezi vecina mea
și adresîndu-se domnului îi ținu un dis-
curs demn de Cicerone. Comisarul care se
afla pe-aproape interveni. — Uite dom-
nule — se plînsese cetățeanul — cucoana
m'a insultat. — Cine te-a insultat domn-

nule?! — protestează cucoana — îi-am spus:
Nu ți-e rușine obrazului, măgarule, să-mi
omori tu pă Biju al meu?

...O luați pe alee în sus. O domnișoară
care lasă în urmă o duhoare de mosc de
mă apucă strănutul mergea înaintea mea
și de cite ori trecea pe lingă dinsa vr'un
grup de tineri striga tare ca să poată fi
bine auzită.

— I am very glad beacose the timps is
very well.

M'ășezai din nou pe o bancă în fața
căreia trei cucoane gătite ca niște pupeze
abordează un grup de doi bătrîni fercheși.

— He, d-le, dar nu mă mai cunoști?
Ți, eu te știu pe d-ta de acum patru-zece
de ani, eram încă copiliță cînd veneai
la noi.

— Se poate conîța—da! parcă-mi aduc
aminte — coana Safta Margiolescu... din
calea Moșilor... Ce mai faceți?... Sărut
mina. — Și bietul bătrîn pleacă necăjit
adresîndu-i-se prietenului său.

— Femeile astea aū o memorie d-le de
speriat — te-a văzut o dată cine știe unde
și de cînd și nu te mai uită.

Domniș'au depărtat și cucoanele se in-
tilnesc cu niște prietene.

— Bonjour madam Margiolescu.

— Bonjour madam Arțăgescu; ce vint va
bătut p'aci; par'că tot întineresti—tot mai
frumoasă vă faceți — și ce frumoasă ro-
chie aveți — ați adus-o de la Paris?

— Da! astă primă-vară.

— Nu puteți să vă închipuiți ce bine-mi
pare că v'am văzut.

După vre-o două minute de conversație,
d-na Arțăgescu pleacă, iar d-na Margho-
lescu urmărind'o cu ochii, spune priete-
nelor:

Uite la ea soro par'că e o paparudă—
și cum a încreștit biata de i se vede su-
limanul prin cutele obrazului.

...Obosit de lumea asta mă retrag pe
o bancă lingă platoul rezervat copiilor.
Cît stam singur pe bancă, observ cum
străbate în lung și'n larg o conîța cu un
domn gătiți în haine de munte și cu al-
pen stok în mină — ghetele curat făcute
și hainele fără nici o cută, parc'ar fi din-
tr'un jurnal de modă și cari numai în
excursiune n'au fost vre-odată.

A! dar iată un grup gingaș de copii
se așează lingă mine pe bancă — trag cu
urechia, căci nimic nu-i mai plăcut de cit
naivile conversații ale copiilor.

— Unde ai fost azi dimineață Melanie?

— Am fost la Peleş—și cînd treceam
pe lingă Palat prințesa m'a văzut și a
spus damei de onoare: «Quelle charmante
enfant!» și m'a chemat și m'a plimbat
călare.

— Nu se poate, Prințesa nici nu e în
Sinaia.

— Poate în București la Cotroceni te-a
luat călare prințesa, interveni cealaltă
care era sora Melaniei, ca s'o scape din
incurcătură.

— Unde stați voi Melanie?

— Noi? În vîia Venus Anadiomene—
Domnul Icescu, știți, deputatul, a văzut-o
și a spus că-i a mai frumoasă viața din

Sinaia—și e mobilată mai bine ca Caste-
lul Peleş — nu mai bogat, dar știți mai cu
gust.

— Mirat, întrebați pe fetișcana bolnavă
de grandomanie:

— Cum te cheamă draguță.

— Melanie Braunștein.

!?!

Sătul de parc o luați pe aleea unde șed
grupați de se uită la muzică cum cîntă
ceata servitorilor și din concertul tonurilor
ungurești d'abia cite-va cuvinte rominești
auzi.

— Ți dar știți că-i frumos aici — ex-
clamă o Cati.

— No frumos vezi binie — mai fru-
mos ca 'n Cișmigiu.

Prin ușa parcului o progenitură de ori-
gină semită, cam de vre-o 7 ani, cu ochii
roșii, intră bolborosind mereu.

— Iu vreaū în parc — iu vreau în
parc — iar în urmă cu o falcă 'n cer și
una 'n pămînt o Rîfcă 'l amenința:

— Moriți n'ai să vii acas? Moriți vin
acasă!! Să nu zic de trei ori Moriți!!?

Repede m'am strecurat afară și de pe
munte auzeam din parc cum se ridica un
murmur compus din glasul cucoanelor
cari vorbesc franțuzește și englezește —
din notele muzicii și ale energicei limbi
ungurești, unite cu strigătele de protes-
tare ale lui Moriți și de schelălăiturile lui
Biju.

Parol, petrecem frumos la Sinaia.

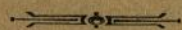
Don Quichot

PRESA

Citim în «Universul»:

«Guran Ilie a voit să sinucidă pe d-na
Gerota și fiica sa pe cînd treceau pe strada
Craioviței».

IDILĂ

S'au pitit în taina nopții
Sub salcîm în dosul porții;
Și se string virtos de mină
Și 'și șoptesc de cit 'n lună,
Și în ochii ei ca focul

Ce vâpaie!

Dară n'au noroc și... pace
Căci cățelu par'că 'și face
Chiar de cap în noaptea asta:
Miriie, bată-l năpasta,
Latră de mîncă locul,

Ce potaic!

Geaba s'ancercat flăcăul
Să-l imbune, nătărăul,
Nu le 'ngădue norocul...
Și-a eșit din casă tata
Și și-a luat de coade fata,

Ce bătaie!

Constanța, Iulie

Ileana

SÎNT FUNCȚIONAR!

—Balada unui slujbaş din birourile «Datoriile Publice»—

Ce calic eram odată,
N'aveam chioară 'n punga toată,
Dar nevoi cît o armată.
Astă-zi merge treaba strună
Am opt-zeci de lei pe lună!

N'am palate somptuoase,
Nici măcar haine luxoase,
Mai puțin mîncări gustoase,
Dar sint plin de voe bună,
C'am opt-zeci de lei pe lună!

Unii, scîrnave ciurucuri,
Trec în zbor în cauciucuri,
Eû fumez țigări de mucuri;
Las'că 'i bine, treaba-i strună,
Cît am opt-zeci lei pe lună!

Cînd flămînd trec prin tenebre
Mațele-'n chinuri de febre,
Cîntă tot marșuri funebre.
Nu mai chiorăiți într'ună,
C'am opt-zeci de lei pe lună!

M'am lăsat și de cucoane
Nici de versuri nu am toane,
Gîndul mi-e doar la cupoane,
Și o fac cu voe bună
Căci am opt-zeci lei pe lună!

Retribuția pe funcții
E o sută... cu reducții,
Slujba-i plină de seducții,
Mai tirziu pensie bună
Și acum opt-zeci lei pe lună!

Dar 'mi sboară iute cheful
Cînd mă amendează șeful,
Micșorînd ast-fel fieful
Dar... ori-cum am voia bună
Că tot am opt-zeci lei pe lună.

Și cînd iaû totalul sumii
Mă socot regele lumii,
Fericit ca 'n sinul mumii.
Ține-o Doamne că ie bună
Leafa de opt-zeci lei pe lună!

Prebelian Antonescu
cuponar în birourile «Datoriile publice»
p. conf. Octav

SUBIECTE DE VARĂ

VILIGIATURĂ

Una din multiplele pacoste ale acestor vremi mai pline de căldură de cit o scri-soare de dragoste ori un discurs patriotic, este de sigur în primul rînd viligiatura. Căci dacă nobilul obiceiul de a te re-trage în locuri răcoroase, la poalele mun-tilor ori la marginea mării, în stațiuni climaterice sau balneare, unde toate-ți par frumoase și dulci, afară de prefuri cari sunt veșnic sărate, are desagramente chiar pentru cei cu poziție și decî indica-ții să aibă parte de poziții mai mult ori mai puțin pitorești, — apoi pentru noi toți ceștil'altî cari ne pierjotim în București o pacoste în toată regula.

Noi cari rămînem aici expuși căldurilor, politiceî, microbilor, articolelor *Patriotu-lui*, prafului de la șose și grădinilor cu con-sumații cari-ți consumă sănătatea (vezi ziarele cu ancheta consiliului sanitar); noi nu putem scoate capul în stradă fără să nu fim asediați cu aceleași neplăcute inter-vievuri.

Miile de cititori din această categorie s'o recunoască! N'apuci să faci ciți-va pași și-ți ese un cunoscut înainte care n'are să-ți spue de cit:

— Pleci unde-va?

— Cînd pleci?

— N'ai plecat?

Și-așa mai departe tot soiul de variante pe tema asta atît de plictisitoare.

Cel puțin nu ți-ar fi necaz dacă cei cari te sicie cu plecarea ar fi niscaiva procopsiți, obișnuși să nu poată răbda, cum vine seara, atmosfera orașelor.

Aș! Cei mai mulți din cei cari se preo-cupă atita de mult de viligiatura altora sunt tot d'ăia cari se răcoresc la Coope-rativa ori la Flora și ale căror stațiuni climaterice de predilecție sunt, la restim-puri, la Cișmegiu în fund, Herastrău, Pa-risiana, Băneasa, sau în cel mai bun caz, Chitila.

Nu cunosc întrebări mai neplăcute de cit cele de mai sus, — atunci, bine înțele-s, — cînd viligiatura ta e o himeră.

Și de multe ori ești obligat să minți, cu tupeu, cu nerușinare chiar, pentru că, firește, ca român ce te respecti, nu-i dai voie nimenui, să se indoiască că n'ai veș-nic ciți-va poli în buzunar și că nu ești în stare să plătești 30 lei pe zi o cameră la vre-o stațiune de viligiatură.

Așa fiind, excepție făcînd de amicii cari cunosc și sursele și resursele veniturilor tale și cărora nu le poți trage clapa, de obicei tratezi pe inoportunii ce-ți amintesc de neplăcuta-ți situație de capitalist, — adică locuitor al capitalei, — pe timp de vară, cu minciunile pe cari le merita.

Sinaia e un loc unde n'ai să stai mult că te plictisești, — vezi frate! — ș'apoi ai să te-abați pe la Slănicul din Moldova, și fe-rește, și pe la Constanța, în timpul se-zonului, în August!

Iar interlocutorul tău rămîne cu gura căscată și pleacă oftînd și fericindu-te, căci el nu poate avea altă satisfacție de cit să ntrebe unde se duc alții, pe cînd tu!....

Da! Tu pleci injurînd și lăsîndu-ți gura apă, — singura apă pe care poate o obiș-nuești, — de frumusețile pe cari asigurî pe alții că ai să le vezi, pe cînd în rea-litate numai le visezi, consumîndu-ți cu resemnare și melancolie sprîturile tale cele de toate zilele....

Credem că am dovedit cită dreptate aveam trecînd viligiatura, pentru unii, în rîndurile chinurilor lui Tantal și altor calamități mitologice ori moderne.

Dar oare cum se poate petrece în a-ceasta mult dorită viligiatură?

Iată un subiect pentru subiectele vii-toare.

Gravur.

PRIN CODRUL HERȚEI

Era prin luna Ianuarie. De vre-o trei zile mă aflam la moșia unui prieten, cu care trebuia să plec la o vînătoare de lupi. Cu o zi înainte de a pleca, un omăt gros, ca de două palme, învalise cimpia. Spre seară viscolul a încetat și era un senin frumos de iarnă. După masă am stat de vorbă pînă pe la un-spre-zece, tot închinînd cite un pahar de vin: eu în sănătatea lui și el într-a mea.

— Știi una, — îmi zise prietenul meu, după ce ne amețisem nițel — n'ar fi rău să plecăm noaptea asta; mergem binișor cu sania pînă la Dorohoi, dormim acolo și în ziuă plecăm la vînătoare.

Zis și făcut. Dar cînd era să plecăm, prietenul meu își amintește că trebuie să ia la Dorohoi și pe Moise Popilker. Acesta era un evreu bătrîn, care făcea pe cre-dinciosul unui negustor și venise de cu zi. Moise s'a sculat cu greți și nu-i prea venea la socoteală să plece, de oare-ce trebuia să treacă prin Codrul Herței, codru vestit prin tot felul de crime. Dar, de rușine la urma urmei, s'a supus. Pește o jumătate de oră intram deja în fiorosul codru. Ce-i trece prietenului meu prin gînd?

Știi ceva, — îmi zise el pe franțuzește — hai să facem ovreiului o farsă. Scoate a-licele dintr'un cartuș și cînd îți voi face un semn cu cotul, tu să repezi alicele în capul jidanului, pe cînd eu voi slobozi pușca.

Eû mai eram întîmplat în această pă-dure, pentru a pregăti macabra farsă.

Iacă aici a fost omorit Șmil Bercovici — zic eu, arătînd cu degetul o piatră, pe care erau însemnați kilometrii.

Sunt sigur că Moise văzuse în piatra aceea un hoț.

Îmi pare rău c'am plecat — reîncep eu într'un loc unde pădurea se indesa.

Parcă ce mă rog, nu ne putem întoarce deja? — z'ce ovreiul de pe capră. — Iacă și vizitiul zice că ne putem întoarce.

Vizitiul nu spusese nimic, dar ovreiului îi clănțăneau dinții de frică și de frig.

La un moment dat, prietenul meu mă împinge cu cotul și eu reped alicele în capul ovreiului, pe cînd amicul slobozise pușca.

A fost o scenă omerică!

Moise a căzut pe spate, în brațele noastre, și după ce s'a mai deșteptat, își striga cit putea:

— M-o impușcat... m-o impușcat, cu-coane, zic zoii, iacă singe... uite singe...

În zadar îi spuneam noi că e o farsă, el nu vroia să creadă și tot plîngea că are o casă de copii și ce au să facă ei dacă va muri dînsul. Bietul Moise s'a ți-nut cu mina de cap pînă la Dorohoiu, pe cînd noi ne țineam coastele cu mina de mult ce rideam. Reușise farsa, dar ne-a costat ciți-va franci doctoriile ce i-am luat a doua zi, căci era să moară Moise și mai multe nu. Sunt sigur că de-atunci, Moise nu visează de cit Codrul Herței!

Vlădinești

Castro.

P A S T E L

E cald, zădud nevoie mare;
Gardistul trage aghioase;
Un țigănuș adună oase,
Hirtii și mucuri de țigare.

Un cimitir e maalaă,
N'auzi tapaj de balamuc;
La umbra unui falnic nuc
'Mnealor beaă tacticos cafeaă.

Un strașnic plixis îi cuprinde;
'Mnealui citește 'n «Iniversu»
Cum madam Smara strică versu,
Iar 'Mneacii cască și se 'ntinde.

Victor.

EPISTOLA LUI DON BASILIO

Dintre formulele de politețe întrebuințate în scrisori, cea mai anapoda ni se pare aceea cu care începe d. B. Iepurescu din Giurgiu o scrisoare publicată în «Voința Națională».

Epistola lui don Basilio debutează ast-fel:

«Prea mult onorată Doamnă!»
Adică cum vine asta?

Pe românește se traduce așa:

— Doamnă, d-ta ești prea mult onorată, prea mult, ai merita mai puțin.

Noroc că Doamna căreia i se adresează scrisoarea cu pricina nu-și va pierde vremea să facă reflecții ca noi, ci va cugeta pur și simplu că don Basilio a vrut să facă un exces de curtenire, și fiind-că a probat că e tare 'n apostrofe, îi va erta că a fost slab în stilul epistolar.

ARGUMENTE CONVINGĂTOARE

Fără indoială că cel mai solid argument în sprijinirea unei afirmațiuni nu poate să fie de cit exemplul care să ilustreze și să documenteze tema susținută.

De acest elementar principiu, de sigur au fost conduși inteligenții bărbați de la gazetele cantacuziniste, în polemica începută zilele trecute asupra cestiunei — atit de ingrâte pentru dinșii — d'a se dovedi în care parte sunt *intelectuali*: la umbra steagului d-lui Carp, ori la aceea a favoritelor lui Crasus.

Și, firește, pentru a stabili, fără discuție, că intelectualii nu pot să fie de cit acolo unde este și d. Ionescu-Deliu, *Partiotul* — se putea să nu fie el — s'a grăbit să dea în paralelă, numele fruntașilor din partidul d-lui Carp, și acelea ale frontavoilor d-lui Cantacuzino.

S'acum citiți:

A! Mă rog, oamenii d-voastră? Dar cine sunt ei? Maiorescu, Mehedinți, Onciū, Bogdan, Negulescu, Radulescu-Motru, Matei Cantacuzino, Evolceanu, Antonescu Teohari etc., mostangii cari n'au făcut nimic, cari nu sunt nimic...

Pe cind noi!

Și deșteptul ziar continuă:

Noi avem pe dr. Istrati, dr. Severeanu, dr. Socor, Mihail Vlădescu, Baileanu C?, dr. Toma Tomescu, dr. Manicatide etc. etc.

Față cu citațiunile acestea atit de convingătoare, ne declarăm rușinați de profunda noastră neștiință care nu bănuia existența atitor ilustre personaje în Panteonul culturii și științei românești.

Umiliți, ne permitem însă să facem o mică obiecțiune.

Nu socot extraordinarii noștri confrăți că lista dată de dinșii nu este destul de complectă? Și oare, nu este o nedreptate să omită din cenaclu, alți bărbați, tot atit de valoroși, ca d-nu Georgescu-Carpen, Barbu Paltineanu, Aurel Iliescu, Popescu-Muscel, colonel Ghica, I. A. Brătescu și cei-alții cari fac gloria registrelor partidului și umoristicii noastre?

Credem că le facem un adevărat serviciu semnalandu-le această omisiune, — nu zicem lipsă, pentru că ne-ar fi prea greu să le arătăm toate lipsurile...

Ac.

PENTRU SERVICIUL SANITAR

Primum o scrisoare care ridică o chestiune sanitară de cea mai gravă importanță. O publicăm imediat, atrăgând asupra-i luarea aminte a celor în drept:

D-le director și scumpe amice,

Ne adresăm d-voastră (ca director) și ție (ca amic) pentru a sprijini prin valorosul organ «Zeflemeaua» o cerere pe cit de simpatică pe atit de antiseptică.

Ai observat, de sigur, — fiind dată marea d-tale perspicacitate grație căreia poți distinge cu ușurință o piesă de cinci lei de o hirtie de 20, — ai observat zic că, la înmormintările israelite, unul și același sicriū servește la mai mulți răposați. Acest obiceiū este contrariū celor mai elementare reguli din igiena ilustrului nostru dr. Urechia și va contribui ca campania — pardon — a lui Bernard Lazare, să aibă un răsunet puternic în Europa.

Căci, în adevăr, în ce țară se mai petrec asemenea lucruri?

Judecă și d-ta:

Un locuitor perezamplu din calea Văcărești moare de inolație. Ei bine! Cadavrul său este transportat în același sicriū în care a fost transportat în ajun un individ mort de tifos!!!

Cred dar că se impune a se atrage în mod serios atenția serviciului nostru sanitar asupra acestei stări de lucruri menită să comunice o boală contagioasă unui cadavru absolut sănătos.

Primiți, etc.

Mireea Nervulescu

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzind cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depositarii din provincie al „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală vite volume doresc.

BĂILE MIRACULOASE

Atragem atenția cititorilor noștri asupra senzaționalei corespondențe din Govora ce publicăm în pagina șaptea. Autorul ei este eminentul nostru amic Grigore Brezeanu, în virstă de 10 ani, care a obținut anul acesta medalia de bronz cu ocazia distribuirii premiilor la clasa patra primară.

Talentul literar care s'a deșteptat subit în acest tinăr precoce dovedește încă odată că apele băilor Govora produc efecte miraculoase.

Intre alte minuni realizate de aceste băi cităm:

Un mut, făcând doar cinci băi de iod, nu numai că a recăpatat glasul, dar a devenit de-odată primadona celebră.

Un nenorocit, care avea un picior de lemn, făcând o singură baie, a văzut, cu plăcută uimire, că pe piciorul său încep să crească muguri, apoi ramuri inverzite și — lucru curios! — chiar bătături.

In fine, ce să mai lungim vorba. Dovada cea mai evidentă că băile de la Govora fac adevărate miracole, este corespondența ce ne trimete distinsul nostru amic Grigore Brezeanu și pe care o publicăm respectind cu sfințenie valoroasele-i greșeli de ortografie, gramatică și sintaxă.

„ZEFLEMEAUA” IN PROVINCIE

Curtea de Argeș

JOS DR. IORGULESCU!

Sunt trei nasuri roșii, par'că
Degerate 's de trei ierne;
Imprejurul unei mese
Pusa 'n colțu'unei taverne.

E prefectul nostru care
Se numește Manolescu,
Domnu doctor Urdareanu
Și cu tistul Ionescu.

— «Auziți, strigă prefectul,
Auziți ce infamie:
Iorgulescu sa 'ndrasneasca
A face hydropatie!»

«Jos cu el! Și spun aceasta
Nu din ură, nu din pisma,
Ci incredințat ca apa
Nu e buna nici în cisma!»

«Hydropații tot-d'aua
Mie mi-au stîrnit necazul,
Și-au făcut ca sa tresară
Umbra lui Costica Kneazu!...»

... Ast-fel zise Urdareanu,
Doctor ce brinză nu face,
Declară și el ca apa
Il repugnă și-i displace.

Polițaiul cu o voce
Ragușita crunt strigă:
— «I arat eu lui Iorgulescu,
Am sa'l toc ca p'o chioftea!»

Și, mai bind un decaltru,
Ei complotul terminara,
Circiumarul avizindu-i
Ca-i tirziū și-i da afara.

Meșterul Manol

Cimpulung

ȘTIRI ȘI ALTE ALEA

Vijelia și prăpădul din Martinica, dacă a avut ca efect distrugerea unei întregi populații, în care regretăm că nu s'a găsit și cîți-va d'ai noștri, vijelia mai mică și prăpădul idem a avut efect în orașul nostru, efect și rău și bun: rău zmulgerea crucei după clopotnița minastirei Radu Negru; bun: pricopseala lui Marin Greceanu, alter Dușu.

După cum Jean Gould miliardarul s'a îmbogațit pe urma comerțului ambulant—primo tempore—asa și Marin de cînd cu dispariția crucei a deschis un atelier de foarfeci, nituri; crucea dispărută și negasită pînă acum de vigilenta noastră poliție e transformată în diferite unelte și e cazul cînd Dușu n'are dreptul să *injure de cruce*.

* * *

Aducem sincerile noastre felicitări primăriei, c'a avut fericită idee d'a expulza din oraș, pe timpul sezonului, cite-va tipuri, cari ar fi fost spaima copiilor și nenorocirea femeilor în stare interesantă.

Măsura însă n'a fost complet aplicată; atragem deci atenția simpaticului ajutor de primar (expresia nu e corectă, fiind că în tot-d'auna primarul a fost ajutorul zisului ajutor de primar) să aiba în vedere pe doi-trei indivizi, cari au reușit să se eschiveze; îi gasește la cafeneaua lui Alecu.

* * *

Suntem rugați — cu politeța datorită ori-cărui gazetar care nu scrie ca Lambe sau ca un baiat de la *Patriotul* — de prietenul Mituș, sa anunțăm nu onor. sale clientele căci nu-i nici veterinar, nici antreprenor de pompe funebre (cred ca nu se supăra d' Joska), ca din cauza greșelii ca și-a cumparat palarie de *feutre* culoarea nedefinită ca și simpaticul Negri, coborît de pe Bahlui, nu poate saluta ca gingașii *suiveurs* din Cimpulung, ci a adoptat sistemul austriac: salut ofiteresc, acompaniat de dragăstoasele vorbe: *alá szalgaya zise* în limba spaniola și alte reflecții a la nea Apostol.

Deci rugăm poporul să nu ia în nume de rău aceasta salutare slabă a lui Mituș, căci nu el e slab, ci palaria.

* * *

La Valea Rumăneștilor a avut loc un mare banchet, pe care nu pot a-l numi politic, fiind-ca la el au participat liberali, conservatori carpiști și cantacuziniști și oameni cu antipodul în doua și chiar trei luntre politice. Partea finală a banchetului a fost totuși caracterizată prin francheța discursurilor, pentru că vorba neamțului: «in vino veritas».

* * *

Lui H.

STROFĂ

Faci politica la toartă
Tai adinc... ești bisturiu.
 Las'o-incolo, las'o moarta.
 Nu ma mir... ești *Parlagiu*.

* * *

ULTIM CUVÎNT

— De ce Crivăț și Antonescu poartă ochelari?
 — Ca sa li se zica *Crai cu geam*.

János Bacsy.

Govora

Intre distracțiile mule ce avem a avut loc astaseara un frunos bal. Printre multa lume ce se învartea la Bal am putut remarca pe Damele: Zorilenu, Lahovari, Orescu, Popovici, Darvari, Enescu, Deladecema, Petrovici, Iliescu, Lupascu, Belu, etc. printre dozișore: Zorilenu, Vidrașcu, Cherachide, Resvan, Darvari, Iliescu.

epoleți și civili sau prezentat bine mai cu seamă D-nu Orescu.

Domnele și domisorele care mia scapat din vedere îi rog să mă erte.

Luni va avea loc o frumoasă reprezentatie dată de D-na L. Brezeanu diva Teatrului cu glasul

său de privighetore și de Domu Pașill lauriatul conservatorului din Paris cu melodiiocele salea compositi și de d-nu Brezeanu celebritatea teatrului și figura mareața a cooperativei și de d-nu V. Cernat zgduitura tragediei Roman, va voi ține în curente, cu toate.

In govora sa da artifi eu după părerea mea așt crede ca să se distruga artificile că pote sa cază în puturele de lod și sa faca explozie.

Domle Raneti iti voi trineti cronica Teatrulă.
 Grigoraș Brezeam, de la Govora

Constanța

Intr'una din zile Sichimidys, intr'un cerc de prieteni și mai mulți cunoscuți, istorisea, ca de obicei în gura mare, un caz de moarte subită și din care resulta următoarea sa pricepere în secretul maladiilor umane.

La Athena, nu de multo, o murito un palicar o murito. Bine o murito, o murito, ma dește a murito, ș'o întrebato toci. Șo chemato tote șomitacile de la Grechia, șo invitato Koho șe vada daca nu ește puncto; șo chemato așemenea si Babes șo vada daca nu ești puncto che virgula; ma nimeni no fosto în stare șe spuna dește o murito palicar o murito.

Atunși șomitacile de la Athena disperaci che nu șunto în stare șa șe pronunce, au recurs șo la concursul meditiilor telebri de la Europa; ma nu ș'a primito niși un rezultat, știindo che o fosto Koho si Babes care nu șo pututo pronuncia.

Cajul fiindo eștrem de gravo, la un momento toci ș'au șeulato furiosi și o ștrigato: gloria șta buna ește nimilita!; ma un batrino mare filojfo știindo che ești la Cuztanca telebrul doctor Sichimidys, care o deșcoperito bacilul perispușmeno, o respunșo: Onore de la patrida ește șalvato Zito Sichimidys!

Așt-fel m'o facuto ținștea șe me invite la șconsultacia convocata la Athena.

O fosto mai mult un congreșo de cit o șconsultacia.

Somitacile mi-o dato tote eșpliațiile așupra țelor țe șo șconsultato pena la șoșirea lui ego.

Ego inșa le-am respunșo maziștralo, che înainte de a inșepe eșaminarea palicarului morto șubit si pentru ca șe me pronunci categorico ește necesaro ș'a știm țe o mancato palicar o înainte ca șa mora.

Mi șa respunșo che fiindo Vineri, palicar o mancato fașole che ridichi.

Fașole che ridichi! am exclamato ego si am pușo dezetu la chefalia. Juro mo admirato si cind am ștrigato «evrica» toci o cajuto la pumunt, ama ego am treșarito si am declarato șolemn che si fașole eșe pe zoș, iar gaje de la ridichi eșe pe șuș.

Șe vede che palicar o mancato intai ridichi si p'orma fașole. Atunși șo intimplato che gaje de la ridichi o voito șa eșe pe șuș ma fiind dedeșupt; iar gaje de la fașole a voito șa eșe pe zoș ma fiind deașupra șaui intalnito la un loco, o facuto eșploșia, o șparto vașele interioare si o provocato morte șubita a palicarului.

Ma noroco ca palicar o murito pentru che daca nu murea azunzia șa șe ștearga

cu hartia la naș și cu batista la pardon vișe-versa.

Așta ește caju unico si niși nu ește șcrișa la patologhia, ma șe numeste *vur-dohariașmoș*.

Aghiută.

D'ALE LUI CILIBI MOISE

Un om cu învățatură și fără practică este ca o pușcă fără iarbă.

* * *

Muerea e dulce, zahărul e dulce, ce folos că zahărul se topește și femeea ne topește.

* * *

La sfintu Gheorghe și la sfintu Dumitru săracul are două case: unde șade nu l lasă să iasă, unde vrea să se mute n'are să plătească.

* * *

Un om bogat nu primea în casă nici un prieten, nu lăsa să se apropie de ușa sa nici un sărac, trăia singur; sărăciei fiindu-i milă de dînsul că n'are cu cine să petreacă, intră într'o noapte pe coș și-i ținu de urt în toată viața sa.

* * *

Două feluri de indivizi sunt fuduli pe această lume: un slujbaș mic și un prost mare.

* * *

Dumnezeu nu se uită la miinile cele pline, ci la miinile cele curate.

* * *

Dumnezeu are două magazii, una cu minte și una cu bani. În cea cu minte are un păzitor, în cea cu bani n'are de loc. De aceea sunt mai mulți bogați de cit învățați.

* * *

O femeie nu trebuie să știe multe limbi, căci și ceea pe care o are n'are gură e prea mult.

* * *

Arma de care se slujește Dracul mai mult este femeea.

* * *

Numai o muere cinștită este în lume și fie-care bărbat zice că el o are.

* * *

Muerile cind mor cinștite, curtezanii sunt de vină.

* * *

Două femei se învesesc: cind una tinără ingroapă pe bărbatul ei bătrin și cind cea bătrină se mărită cu un bărbat tinăr.

Femeea e ca și calendarul: nu e bună de cit pentru un an.

* * *

O femeie tinără poate eși singură din casă cu un copil care nu poate încă vorbi.

CITITORI!

În restaurantul gărei de Nord puteți intra și CONSUMA fără bilete de pardon. Încercați și veți vedea.

Liceul, Academia și Școala Comercială
„VIRGILIU POPESCU”
 Strada General Florescu, 6—8 și Sf. Gheorghe-Nou, 31
AL TREILEA AN DE FUNCȚIONARE

Cea mai populată școală particulară de băieți din Capitală

Promotie splendidă. Din 216 elevi prezențați la examen de stat, în cele trei secțiuni: liceală, comercială și primară, n'au rămas de cit 14 repetenți, adică numai 6 la sută, dintre cari 12 sunt externi.

Examenele tuturor secțiunilor se țin în Institut, înaintea delegaților trimiși de Onor. Minister.

Internat pentru elevi cari urmează la școala comercială a Statului său la liceele Mihail-Viteazul, Matei Basarab și Lazăr. Aceștia au preparatori anume.

Pe lângă cursurile după programa Sta-

tului, se fac **preparațiuni speciale** pentru elevi cari vor să intre în școala comercială gr. II, fără a fi terminat cursuri regulate de gimnaziu sau de școală comercială în ferioară, precum și cursuri comerciale de opt (8) luni pentru bacalaureți, cari vor să dobindească **diploma de școală comercială.**

Cursuri de limbi moderne și de stenografie.

Îngrijire deosebită de educația corporală și socială a elevilor prin dans, exerciții gimnastice, muzică, conferințe literare.

Preparațiuni chiar de acum de **corigență** și pentru examenele de admitere în licee și școlile comerciale ale Statului.

Director, **VIRGILIU POPESCU**
 Prof. la Liceul Sf. Sava.

A apărut :

DE INIMA ALBAȘTRA

Prețul 10 bani.

MIRCEA G. PETRESCU

POST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbelor 46 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCURESCI

MUȘTAR **DIAFAN**
 ȘI CU **MUȘTULET**
 DIN FABRICA DE LA FILARET
STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale
 DEPOSITUL GENERAL

Depoul de conserve: **STAICOVICI**

STR. REGALĂ, 11 bis.

MEDALIA DE ARGINT
 CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
 Produselor farmaceutice
ROMÂNE
 LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
 1900

FARMACIA
A. ALTĂN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
 PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

OVULE SI SUPOSITOARE
 DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
 (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

LA MAGASINUL
S. G. ȘERBĂNESCU
 — Calea Victoriei —
 Se găsește în permanență :

Delicioase **ICRE Negre de Taigan**
 Cea mai bună **ȘUNCA de Praga**
ROMURI Originale de Brem
UNT-DE-LEMN Virgin de Nisa

VINURI de MASA și de **DESSERT**
 Deposit de **CEAI POPPOFF**
 Singurul deposit cu toate mărcile cunoscutele fabricii de
SAMPANIE cu pretul fabricii.
BOGAT ASORTIMENT DE CAMELE RUSEȘTI

A apărut volumul :

AHTURI ȘI OFURI
 Poezii glumețe de
GEORGE RANETTI
 cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa.
 Prețul 1 Leu și 50 bani
 În București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

PENTRU SEZONUL BAILOR
 este de recomandat
VINUL „ȘTIRBEY”
 SE EXPEDIAZA LA CERERE
 în lăzi de 25—50 și 100 sticle, contra ramburs
 a se cere PREȚUL CURENT la
ADMINISTRAȚIA DESFACEREI PRODUSELOR
 de pe proprietățile
PRINCIPELUI BARBU ȘTIRBEY
 BUCURESCI, — CALEA VICTORIEI No. 121, — BUCURESCI

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS”
 LA
BERARIA
COOPERATIVA
 — PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării, impacă gusturile clientelei celei mai exigente.